

“Bog ni oddaljeno bitje”

Pomisli na to, kar je najlepše in največje na zemlji ... na to, kar ugaja razumu in drugim sposobnostim ... na to, kar ponuja razvedrilo telesu in čutom.

2. september

In na svet in na druge svetove, ki se ponoči bleščijo, na celo vesolje. — In vse to, skupaj z vsemi izpolnjenimi srčnimi željami ... ne velja nič, ni nič, je manj kot nič v primerjavi s tem mojim — tvojim

— Bogom, neskončnim zakladom, predragocenim biserom, ki je bil ponižan in zasužnjen, ki se je ponižal v podobo hlapca v hlevčku, kjer se je sam hotel roditi, v Jožefovi delavnici, v trpljenju in v sramotni smrti ... in v nori ljubezni v sveti evharistiji. (*Pot*, 432)

Potrebno je, da pobožno častimo skritega Boga: to je isti Jezus Kristus, rojen iz Marije Device; isti, ki je trpel, bil žrtvovan na križu; isti, kateremu je iz prebodene strani pritekla kri in voda.

To je sveta gostija, pri kateri sprejmemo samega Kristusa; obnavlja se spomin na trpljenje, z njim se duša globoko združi s svojim Bogom in si zagotovi bodočo slavo. Cerkvena liturgija je v nekaj kiticah povzela vrhunec poglavja iz zgodbe o goreči ljubezni, ki nam jo ponuja Gospod.

Bog, v katerega verujemo, ni kako oddaljeno bitje, ki brezbrižno gleda na človeško usodo: na človekovo prizadevnost, boje, strahove. Je Oče, ki ljubi svoje otroke do take skrajnosti, da jim pošlje Besedo, drugo osebo Svetе Trojice, da se utelesi in umre za nas in nas odreši; isti ljubeči Oče, ki nas sedaj po Svetem Duhu, ki prebiva v naših srcih, ljubeče prižema k sebi. (*Jezus prihaja mimo, 84*)
